

GUNITA IRBE

*"Vai miglu var paņemt rokā,
Vai saskaldīt mēnesstaru?
Vai tad jūs nezināt, jocīgie,
Ka ir kaut kas neaizskarams..."
(Velga Krile)*

Kas es esmu?
Esmu Gunita.

Strādāju Galgauskas pamatskolā par latviešu valodas un literatūras skolotāju.

Mācos LU Pedagoģijas un psiholoģijas fakultātē. Un man ir 27 gadi.

Ja par pirmajām, no sevis izrakstītajām, rindām būtu jāpastāsta... Tad man jāpiemin Stāķu pamatskola. Tas laikam bija 9. klasē, kad, piedaloties kādā konkursā, uzrakstīju, ka vēlētos būt kā zvaigzne, kas spoži un tālu deg, un paliek visiem atmiņā... Nezinu, kā ar to zvaigzni īsti ir, bet tas mirklis manī palika.

Pie cilvēkiem nāku, pateicoties Dievam, manai ģimenei
un visiem, kuri man ticējuši.

Kāpēc viss notiek tā, kā notiek? Kad neviens neko neliek tev kādam pateikt,
tad jūti - tu pats gribi teikt... Un tad tu atļaujies pateikt, un tad
tas no tevis vairs neatstājas - un ir jārūnā vēl un vēl.

Manā mūžā pietiekami daudz noticis, lai es spētu sadzirdēt, ka jums ir tāpat –
tā, kā mums visiem. Un tas, kas ar mani noticis, tas man jāvis noticēt tam,
ka mēs tomēr spējam
viens otru sadzirdēt.